

ΣτΕ 9/2012

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Α΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 17 Ιανουαρίου 2011, με την εξής σύνθεση: Γ. Παπαμεντζελόπουλος, Σύμβουλος της Επικρατείας, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος, που είχε κώλυμα, Δ. Μαρινάκης, Σ. Μαρκάτης, Σύμβουλοι, Τ. Κόμβου, Π. Μπραΐμη, Πάρεδροι. Γραμματέας η Μ. Βλασερού.

Για να δικάσει την από 18 Μαρτίου 2005 αίτηση:

του Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης Υπαλλήλων Φαρμακευτικών Εργασιών (ΤΕΑΥΦΕ) και ήδη Τ.Ε.Α.Ι.Τ., **το οποίο παρέστη με τον δικηγόρο Απόστολο Τομαρά (Α.Μ. 7524), που τον διόρισε με πληρεξούσιο,**

κατά της ..., κατοίκου Ελευθερούπολης Καβάλας (...), η οποία παρέστη με την δικηγόρο Βασιλική Βασιλείου (Α.Μ. 19993), που την διόρισε στο ακροατήριο.

Με την αίτηση αυτή το αναιρεσίον Ταμείο επιδιώκει να αναιρεθεί η υπ□ αριθ. 1225/2004 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Οι πληρεξούσιοι των διαδίκων δήλωσαν, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ. 2 του άρθρου 21 του Κανονισμού Λειτουργίας του Δικαστηρίου, ότι δεν θα αγορεύσουν.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της εισηγήτριας, Παρέδρου Π. Μπραΐμη.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου και

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α

Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο

1. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση, νομίμως ασκούμενη χωρίς καταβολή παραβόλου (άρθρο 28 παρ. 4 ν. 2579/1998, Α΄ 31), ζητείται παραδεκτός η αναίρεση της 1225/2004 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποία απορρίφθηκε έφεση του

αναιρεσειόντος Ταμείου κατά της 8334/2002 αποφάσεως του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών. Με την τελευταία αυτή απόφαση έγινε δεκτή προσφυγή της αναιρεσίβλητης, ακυρώθηκε η 402/3422/1999 απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του αναιρεσειόντος Ταμείου και αναγνωρίστηκε ότι αυτή στις 31.12.1997 είχε συμπληρώσει 20ετή πραγματική ασφάλιση στο Ταμείο αυτό.

2. Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις των παρ. 1 και 2 του άρθρου 58 και των παρ. 1 και 2 του άρθρου 69 του ν. 3655/2008 (Α' 58/3.4.2008), ως αναιρεσίον πρέπει να θεωρηθεί το Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης Ιδιωτικού Τομέα (ΤΕΑΙΤ), καθολικός διάδοχος του Κλάδου Επικουρικής Ασφάλισης του Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης Υπαλλήλων Φαρμακευτικών Εργασιών (ΤΕΑΥΦΕ) (ΣτΕ 968/2009, 984/2010).

3. Επειδή, με την παρ. 11 του άρθρου 47 του ν. 2084/1992 (Α' 165) προστέθηκε στο τέλος της παρ. 2 του άρθρου 4 του α.ν. 1022/1946 (Α' 75), που όριζε ότι «τα □ συντάξιμα έτη προς απονομήν συντάξεως λογίζονται συμπληρωμένα και αν λείπη εκ του τελευταίου τούτων χρονικών διάστημα ουχί μείζον των εξ μηνών», διάταξη σύμφωνα με την οποία: «Τα ανωτέρω ισχύουν εφόσον έχει συμπληρωθεί ο απαιτούμενος για τη θεμελίωση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος χρόνος». Περαιτέρω, στην παρ. 1 του άρθρου 53 του ανωτέρω ν. 2084/1992 ορίζεται ότι: «Οι προϋποθέσεις συνταξιοδότησεως λόγω γήρατος, αναπηρίας και θανάτου των ασφαλισμένων των φορέων κύριας ασφάλισης, όπως τροποποιούνται με τις διατάξεις του παρόντος νόμου, ισχύουν και για τους φορείς επικουρικής ασφάλισης, στους οποίους υπάγονται οι ασφαλισμένοι. Υφιστάμενες ευνοϊκότερες διατάξεις των καταστατικών φορέων επικουρικής ασφάλισης προσαρμόζονται κατά τα ανωτέρω μέχρι 31.12.1997 □».

4. Επειδή, εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 2 του Κανονισμού Παροχών του ΤΕΑΥΦΕ, ο οποίος εγκρίθηκε με την 16073/13.5.1952 απόφαση του Υπουργού Εργασίας (Β' 110): «Δικαιούται συντάξεως ο παρά τω Ταμείω ησφαλισμένος: 1.α) Λόγω γήρατος, εάν κατά την υποβολήν της αιτήσεως έχη συμπληρώσει εν τη ασφαλίσει του Ταμείου από της ιδρύσεώς του τον υπό των οικείων διατάξεων της εκάστοτε διεπούσης το Ι.Κ.Α. νομοθεσίας προβλεπόμενον αριθμόν ημερών εργασίας και όρια ηλικίας □ 2. (όπως η παράγραφος αυτή αντικαταστάθηκε με την 2039/122/19.4.1969 απόφαση του Υπουργού Κοινωνικών Υπηρεσιών, Β' 290, και το δεύτερο εδάφιο αυτής προστέθηκε

με την παρ. 1 της Φ.98/3/13829/14.11.1969 αποφάσεως του ίδιου Υπουργού, Β' 775) Ανεξαρτήτως ορίου ηλικίας, εάν κατά την υποβολήν της αιτήσεως έχει συμπληρώσει τριακονταπενταετή συντάξιμον υπηρεσίαν, εξ ης τουλάχιστον εικοσαετή πραγματικήν εν ασφαλίσει. Ανεξαρτήτως ορίου ηλικίας, εάν κατά την υποβολήν της αιτήσεως έχει συμπληρώσει η ησφαλισμένη εικοσαετή πραγματικήν εν ασφαλίσει υπηρεσίαν, της προηγουμένης διατάξεως της παρούσης παραγράφου ισχύουσας μόνον δια τους άρρενας ησφαλισμένους. 3□». Περαιτέρω, σύμφωνα με την παρ. 9 του άρθρου 7 του ίδιου Κανονισμού, όπως το άρθρο αυτό αντικαταστάθηκε με την 21589/213/3.6.1965 απόφαση του Υπουργού Εργασίας (Β' 400): «Τα κατά τον παρόντα Κανονισμόν απαιτούμενα έτη συνταξίμου υπηρεσίας δια την θεμελίωσιν δικαιώματος συντάξεως ή την εξεύρεσιν της συνολικής συνταξίμου υπηρεσίας (πραγματικής και πλασματικής) λογίζονται συμπληρωμένα εάν εκ του τελευταίου τούτων ελλείπει διάστημα έλαττον των εξ (6) μηνών». Από τις πιο πάνω διατάξεις συνάγεται ότι τα απαιτούμενα έτη συντάξιμης υπηρεσίας για τη θεμελίωση δικαιώματος συντάξεως από το ΤΕΑΥΦΕ ή την εξεύρεση της συνολικής συντάξιμης υπηρεσίας σε αυτό λογίζονται συμπληρωμένα και αν από το τελευταίο έτος λείπει διάστημα μικρότερο των έξι μηνών (ΣΤΕ 2983/2003).

5. Επειδή, τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 5 του Κανονισμού του Κλάδου Πρόνοιας του αναιρεσειόντος Ταμείου (απόφαση Υπουργού Εργασίας 86215/29.12.1959, Β' 13/15.1.1960): «Δικαιούνται εφ□ άπαξ χρηματικής παροχής α) Ο (η) ασφαλισμένος□ εφ□ όσον εδικαιώθη εκ του Ταμείου συντάξεως γήρατος□».

6. Επειδή, εν προκειμένω, κατά τα γενόμενα δεκτά με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, η αναιρεσίβλητη, υπάλληλος φαρμακείου και ασφαλισμένη του αναιρεσειόντος Ταμείου από 1.7.1978, με αιτήσεις της από 27.11.1997 προς αυτό ζήτησε να της χορηγηθεί: α) σύνταξη γήρατος λόγω συμπληρώσεως στις 31.12.1997 20ετούς πραγματικής υπηρεσίας στην ασφάλισή του και β) εφάπαξ χρηματική παροχή. Τα αιτήματα αυτά απορρίφθηκαν με την 18070/23.8.1999 απόφαση του Διευθυντή του αναιρεσειόντος Ταμείου κατ□ εφαρμογή των προπαρατεθεισών διατάξεων, με την αιτιολογία ότι η αναιρεσίβλητη, έχουσα ως τις 31.12.1997 συνολικό χρόνο πραγματικής υπηρεσίας στην ασφάλιση του Ταμείου 19 ετών και 6 μηνών, δεν είχε συμπληρώσει τον απαιτούμενο χρόνο ασφαλίσεως των 19 ετών, 6 μηνών και μιας ημέρας, ώστε να θεωρηθεί ως πλήρες το τελευταίο έτος της απασχολήσεώς της και να συμπληρώνει έτσι 20ετή πραγματική υπηρεσία στην ασφάλιση του αναιρεσειόντος

Ταμείου. Περαιτέρω και εφόσον δεν εδικοιούτο η αναιρεσίβλητη σύνταξη γήρατος, απορρίφθηκε και το παρεπόμενο αίτημά της για χορήγηση εφάπαξ χρηματικής παροχής από τον Κλάδο Πρόνοιας του Ταμείου. Ακολούθως η αναιρεσίβλητη άσκησε ένσταση ενώπιον του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου και υποστήριξε ότι το τελευταίο εξάμηνο της απασχολήσεώς της έπρεπε κατά γενική αρχή του δικαίου της κοινωνικής ασφαλίσεως να θεωρηθεί ως πλήρες έτος. Η ένσταση αυτή απορρίφθηκε με την 402/3422/1999 απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου με την ίδια πιο πάνω αιτιολογία. Κατά της αποφάσεως αυτής του ΔΣ η αναιρεσίβλητη άσκησε προσφυγή, η οποία έγινε δεκτή με την 8334/2002 απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, ακυρώθηκε η προαναφερθείσα απόφαση του Δ.Σ. και αναγνωρίστηκε ότι αυτή στις 31.12.1997 είχε συμπληρώσει 20ετή πραγματική υπηρεσία στην ασφάλιση του αναιρεσειόντος Ταμείου. Έφεση του Ταμείου κατά της αποφάσεως αυτής απορρίφθηκε με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση. Ειδικότερα, το διοικητικό εφετείο, ερμηνεύοντας τις διατάξεις του άρθρου 53 παρ. 1 του ν. 2084/1992, δέχτηκε ότι οι αλλαγές που επήλθαν στο συνταξιοδοτικό καθεστώς των ασφαλισμένων με το νόμο αυτό άρχισαν να ισχύουν από 1.1.1998 και δεν θίγουν όσους θεμελίωσαν συνταξιοδοτικό δικαίωμα βάσει των καταστατικών διατάξεων του ασφαλιστικού ταμείου τους μέχρι και τις 31.12.1997. Περαιτέρω, ερμηνεύοντας τις πιο πάνω διατάξεις του Κανονισμού Παροχών του αναιρεσειόντος Ταμείου, οι οποίες είναι ευνοϊκότερες από τις αντίστοιχες του ν. 2084/1992, δέχτηκε ότι η 20ετής πραγματική υπηρεσία που απαιτείται από αυτές για τη θεμελίωση δικαιώματος συντάξεως ασφαλισμένης χωρίς όριο ηλικίας λογίζεται συμπληρωμένη και αν από το τελευταίο έτος λείπει διάστημα μικρότερο των έξι μηνών. Δεδομένου δε ότι η αναιρεσίβλητη είχε μέχρι τις 31.12.1997 στην ασφάλιση του αναιρεσειόντος Ταμείου πραγματική υπηρεσία 19 ετών και 6 μηνών, έκρινε ότι η συμπλήρωση του τελευταίου, ίσου ακριβώς προς έξι μήνες, διαστήματος αρκούσε για να θεωρηθεί συμπληρωμένη κατά την πιο πάνω κρίσιμη ημερομηνία η 20ετής πραγματική υπηρεσία της αναιρεσίβλητης στην ασφάλιση του Ταμείου, σύμφωνα με τις προπαρατεθείσες διατάξεις του Κανονισμού Παροχών αυτού.

7. Επειδή, με την πιο πάνω κρίση του το δικάσαν διοικητικό εφετείο εσφαλμένως ερμήνευσε και εφήρμοσε τη διάταξη του άρθρου 7 παρ. 9 του Κανονισμού Παροχών του αναιρεσειόντος Ταμείου. Και τούτο διότι, σύμφωνα με τα εκτεθέντα πιο πάνω στην 4η σκέψη, τα απαιτούμενα από τον Κανονισμό Παροχών έτη συντάξιμης υπηρεσίας

για τη θεμελίωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος λογίζονται συμπληρωμένα στην περίπτωση που από το τελευταίο έτος λείπει διάστημα μικρότερο των έξι μηνών και όχι ίσο με έξι μήνες. Για το λόγο συνεπώς αυτό, βασίμως προβαλλόμενο, πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη αίτηση και να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, η δε υπόθεση, που χρειάζεται διευκρίνιση ως προς το πραγματικό, πρέπει να παραπεμφθεί στο δικάσαν εφετείο για νέα κρίση.

Διά ταύτα

Δέχεται την κρινόμενη αίτηση.

Αναιρεί την 1225/2004 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, στο οποίο και παραπέμπει την υπόθεση σύμφωνα με το σκεπτικό και

Επιβάλλει στην αναιρεσίβλητη τη δικαστική δαπάνη του αναιρεσεύοντος Ταμείου, που ανέρχεται σε εννιακόσια είκοσι (920) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 20 Ιανουαρίου 2011 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 9ης Ιανουαρίου 2012

Ο Προεδρεύων Σύμβουλος Η Γραμματέας

Γ. Παπαμεντζελόπουλος Μ. Βλασερού